

‘Laat je raken’; Psalm 46: 2-6
Zondag 15 juni 2025

Inleiding op de viering:

‘Laat je raken’

Ook in onze gemeente zoeken vluchtelingen een nieuw thuis. Mensen die hun huis en haard om verschillende redenen moesten ontvluchten. Tegen hen zeggen we: ‘Welkom in ons midden’. Maar weten we eigenlijk wel wie ze zijn? Het gevaar dreigt dat je alleen over elkaar praat en niet meer met elkaar. De afgelopen week hebben we via een maaltijd met vluchtelingen en het luisteren naar hun verhalen geprobeerd hen beter te leren kennen. Ook met deze viering waarin het thema vluchteling centraal staat willen vooroordelen naar vluchtelingen proberen weg te nemen. Ieder mens heeft immers recht op een veilig thuis. De aarde is van de Eeuwige, niet van de mens. Vannacht hebben duizenden mensen gelopen voor de Nacht van de Vluchteling. Ook uit onze gemeente hebben mensen gelopen om geld in te zamelen voor Stichting Vluchteling. Ze hebben zich laten raken door de verhalen van vluchtelingen. Met hun actie brengen ze wat licht in het donker van veel vluchtelingen. We hopen dat deze viering u ook zal raken en ontroeren .

Gemeente van Jezus Messias

‘Het is niet zo dat ik me niet betrokken voel bij het leed van veel vluchtelingen, maar ik ben wat ‘ellende-moe’’, zei iemand tegen me. Ik vind het wel een mooi woord: ‘ellende-moe’. Het geeft precies aan hoe veel mensen zich voelen onder de overkill aan negatief nieuws uit de wereld. Oekraïne, Gaza, Soedan, de politieke chaos in ons land; je raakt erdoor verlamd. Daarnaast hebben veel mensen ook leed in hun eigen bestaan. Ziekte, zorg om kinderen of kleinkinderen, financiële problemen. Ook voor mensen in onze gemeente is het ook wel eens overleven, dan heb je niet veel ruimte om open te staan voor de ‘ellende van de ander’.

Leed roept nu eenmaal geen fijne gevoelens op. Je hebt snel de neiging om oogkleppen voor te doen en weg te lopen. Wegkijken om zelf te overleven is te begrijpen, maar voor de Gemeente van Christus geen optie. Het is immers Christus zelf die zich steeds weer liet raken, ontroeren, door het verdriet van de ander. Hij is diegene die ons oproept om diegene die geen eten heeft voedsel te geven en wie op de vlucht is een veilig thuis. Zoals Christus zijn hart liet beroeren door het verdriet van de naaste, zo moeten wij ons ook laten raken. Compassie, je hart laten spreken, is de start van hulp, van het goede doen.

Wat kan helpen om niet in de kramp van moedeloosheid of machteloosheid te schieten is het leed verkleinen tot één enkele persoon, één mens. Christus heeft ook niet iedere blinde of verlamde genezen. Hij heeft die mens aangezien die op zijn weg kwam. Jezus liet de blinde Bartimeüs zien opdat wij als navolgers van Hem ook anderen het licht in de ogen zouden gunnen. Durf die ene mens naan te zien die hulp nodig heeft, dan kan je in beweging komen. De hele wereld aanzien, is onmogelijk. Dat is te massief, haast te verpletterend. Ik las dat er vandaag meer dan 70 miljoen mensen op de vlucht zijn. Waarvan de helft kinderen. Zeventig miljoen; dat is te groot voor mij, dan klap ik dicht. Maar als ik de enkeling aanzie die ik in mijn leven tegenkom, dan raak ik ontroert, dan kan ik me bekeren. Dan kom ik tot de menselijke maat.

Zo heb ik als predikant de afgelopen jaren mensen leren kennen als Chary. Tijdens de maaltijden met vluchtelingen, georganiseerd door de diaconie samen met Vluchtelingenwerk Elst heb ik mensen persoonlijk leren kennen. Hen in de ogen kunnen zien. Hun verhalen gehoord. Ze kregen voor mij een naam: Ohran, Fisun, Sedigeh, Kamil; om er eens een paar te noemen. Dan gaat het thema vluchteling leven.

Hoe het is om onder een dictatuur te moeten leven, hoe het voelt om een jaar in een gevangenis te zitten en je kinderen niet te zien, wat je moet doorstaan om 23 maanden lang van Turkije naar Nederland te reizen. Dan krijgen die 70 miljoen vluchtelingen een gezicht.

Het zien van de ander doorbreekt de moedeloosheid. Het schenkt hoop dat mijn handelingen, hoe klein ook, er wel toe doen. De Gemeente van Christus leeft immers vanuit de hoopgevende gedachte dat wat ik doe, wel degelijk impact heeft.

We blijven als gemeente van Christus hoopvol door ons te richten op de enkeling, door ons te richten op wat je wel kunt veranderen. Hoop is trouwens iets anders dan optimisme. Optimisme is de passieve overtuiging dat het wel goed komt. Hoop is iets anders, het duidt op het blijven kiezen voor het goede, ook al heb je het gevoel dat het niet alles zal oplossen. Hoop ziet voorbij de horizon van het maakbare. Het is een zien vanuit geloof dat de Eeuwige de wereld in zijn hand houdt en het goede zal zegenvieren. Het is een actieve houding. Hopen is de overtuiging, hoe klein ook, dat je als mens iets kunt doen dat het vershcil maakt. Zoals de dochter van de farao buiten de kaders trad om Mozes uit het biesen mandje te redden. Wie eens mens redt, redt immers de wereld.

We hebben als christenen de heilige opdracht om hoop vast te houden. We leven vanuit de drie deugden: geloof, hoop en liefde. JeE kunt ze alleen deugden noemen als we ze gericht zijn op de Eeuwige. Niet als we alleen maar uitzien naar succes. Het is het vertrouwen op God dat zijn goedheid onze kleind edaden van goedheid tot een groter geheel zal smeden. Eigenlijk is de hoop van de christelijke gemeente een soort protest. Een demonstratieve hoop dat wat wij als enkelingen doen de wereld wel degelijk zal veranderen. Vluchtelingen een thuis zal geven. Hoop als verzet tegen moedeloosheid en machteloosheid.

Een glimlach schenken aan hen die deze verloren zijn. Een thuisgevoel geven aan hen zonder thuis. De kleine gebaren gegrond op de hoop van God. Je hoeft als mens niet altijd hoop tevoelen, maar het geloof dat d ehoop in Gods handen altijd ergens ondergronds aanwezig is; dat schenkt kracht en moed. Wanhoop en twijfel horen bij het menselijk bestaan. Ook bij geloven; Christus navolgen. Maar wanhoop is voor een christen nooit het eindstation.

Voor vluchtelingen in Myanmar is Psalm 46 een troost: 'God is voor ons een veilige schuilplaats, een betrouwbare hulp in de nood'. Laat deze kerk, dit gebouwd, deze gemeente; een veilig thuis zijn voor hen die wij op onze weg tegen komen en een schuilplaats zoeken. Dan komen ook wij thuis bij God.

Moge het zo zijn.

Jeroen Jeroense

11 juni 2025

Wat een glimlach vermag

Hij kost niets maar brengt veel teweeg
Hij schiet voorbij in een flits maar de
herinnering eraan blijft soms voor altijd
Toch laat hij zich niet kopen, lenen of stelen.

En als ik te moe mocht zijn je
een glimlach te schenken.
Wil je er alsjeblieft
een van jou achterlaten

Want niemand heeft een glimlach zo nodig
als wie er geen meer te geven heeft.

Emelda Tshuma

Eerste Testament: Psalm 46: 2-6

² God is voor ons een veilige schuilplaats,
een betrouwbare hulp in de nood.

³ Daarom vrezen wij niet, al wankelt de aarde
en storten de bergen in het diepst van de zee.

⁴ Laat de watervloed maar kolken en koken,
de hoge golven de bergen doen beven. *sela*

⁵ Een rivier, wijd vertakt, verblijdt de stad van God,
de heilige woning van de Allerhoogste.

⁶ Met God in haar midden stort zij niet in,
vroeg in de morgen komt God haar te hulp.